Anul I No. 5 — Apare lunar — Februar 1941

GLASUL TINERETULUI

—Organ de propagandă al „Editurii Noastre" din București—

Director:	Redacția:	Director fondator:
NICOLAE GRAUR	Com. Dârste, 63 Brașov	MARE EMANOIL

Inregistrată la Trib. Ilfov sub No. 129 din 25-XI-1940.

BIBLIOTECA ASTRA BRAȘOV 600 P

BIBLIOTECA ASTREI BRAȘOV

Cenzurat Lei 10 ex.

INVENTARIAT
IAN. 2014

BIBLIOTECA JUDETEANA BRASOV
R04321090812

Biblioteca Municipală Brașov
Inv. nr. R.15-814.

STRA
RAȘOV
600

GLASUL TINERETULUI

Prezent, Căpitane!...

BIBLIOTECA ASTREI BRAȘOV

Acesta este răspunsul ecoului în care glasul Căpitanului ne-a chemat și ne cheamă la noua ordine ideologică și administrativă prin care trece țara noastră de 3 luni încoa.

Acestui glas dinamic, care a intrat în sufletele noastre, devenind însăși glasul nostru, își are predestinata sa chemare de a fi slovă de decalog peste care nu se poate călca și pe care trebue să o execuți fără șovăire.

Trebuie să o urmăm și să activăm vitalmente pe linia trasată, căci este singurul bun pe care-l putem cultiva, în siguranța că corespundem nevoilor constructive ale vieții noastre.

Zarul s'a aruncat, jertfa a tămâiat cerul și lumea după cutremurarea simțită, azi asistă cu lacrimile mirajului și bucuriei aninate în ochi, la seninul care apare la orizontul tuturor problemelor cari ne-au săpat până eri.

Concepția constructivă a elementului legionar s'a galvanizat cu voința de fier a masselor populare și ciocanele muncii creatoare sfarămă nevoile, adulmecând zilele senine ale primăverii dorite de plaiurile adumbrite sub armele vecine.

Strădania tuturor se evidențiază pretutindeni, trecutul se pierde cu fiece zi că un coșmar care a fost trăit inconștient.

Strigătele interesului personal se prăvălesc dealungul zărilor sub presiunea ritmului nou.

Prezent, Căpitane!... zorii biruinții ne-au aflat frământând nevoile, razele soarelui ne încălzesc pe zidurile suferințelor umane, pe cari construim țara visurilor, așa cum a fost și trebue să fie!...

Nicolae Graur

7
INVENTARIAT
2002

LA GURA SOBEI

Seara se lăsase deabinelea şi afară ningea mărunt. La lumina pâlpâitoare a câtorva lăciuni aşezat pe un scaun la gura sobei, moş Nicolae sorbea cu mare poftă din vechea sa lulea cu marginile ştirbite de arsuri învechite.

— Bună seara, moş Nicolae.

— Mulţumesc d tale, nepoate, îmi răspunse el, privindu-mă pe sub sprâncenele sale stufoase şi albe ca două şuviţe de fulor aşezate par'că într'adins deasupra ochilor săi plini de vioiciune.

— Cum te mai înpaci cu viaţa asta, moş Nicolae?

— Ia, cum dă Dumnezeu, nepoate, şi mai bine şi mai rău; iarna grea, muerea rea, ce să facem pă timpul ăsta, decât să ne potrivim de lemne, de mălai şi... de tutun.

Am un băiat plecat de trei luni în concentrare şt-l aşteptăm din zi în zi că ne-a trimis scrisoare că vine cât de curând.

— De asta nu poţi decât să te bucuri, moş Nicolae, că ce ger o fi îndurând şi el pe acolo pe unde este.

— Ger! Nici nu mă gândesc la asta, dar mi-e dor de el să-l mai văd că de... is bătrân şi nu se ştie, poate mor mâine poimâine.

E, hei nepoate, eu când eram în anii lui, aşa cum eşti şi d-ta acum, stăteam în tranşee pe vreme mult mai rea ca asta şi aveam inamicul în faţă, îmi amintesc par'ca fost ieri.

De ce nu îmi mai dă Dumnezeu puterea de atunci să fiu şi eu alături cu el în tranşee.

In fine; am un băiat, îmi seamănă. Dar de ce nu stai, nepoate, pe scaun? mai stai colea lângă mine să-ţi mai povestesc şi eu de-ale mele.

Aşa nepoate şi nu era flăcău care să nu-i ştie de frică lui Gheorghe al meu.

Cu fata care vorbea el, ferita Sfântul să se mai amestice vreunul ca să le strice dragostea.

Pe Mitică al Ilincăi l'a văzut odată că i-a făcut cinste Marioarei, fata care îi este lui dragă, cu un pachet de bomboane şi i-a dat o scărmăneală de l'o ţine minte cât o trăi, dispensatull!

Tot aşa eram şi eu; când am cunoscut-o întâi pe Safta mea nimeni nu mai avea curajul s'o mai peţească; şi cum îţi spun, nepoate, m'am însurat, s'a sunat mobilizarea şi am lăsat-o cu un copil mic şi am plecat pe front şi drept să-ţi spun că am făcut minuni de vitejie în vremea mea.

Da, nepoate, să nu crezi că vreau să mă laud acum la bătrâneţe, să-ţi arăt, şi scoate de pe poliţa dela grinda casei o legătură plină de prat şi afumată în care ţinea 2 decoraţii.

Iată-le nepoate, mărturia bărbăţiei mele din tinereţe. Am sărit odată la asalt numai în cămaşe şi în ismene doar cu puşca şi cu sacul cu cartuşe de gât şi am zdrobit vrăşmaşul care era de două ori mai numeros ca noi.

Mă obişnuisem aşa de mult cu şueratul gloanţelor că înaintam fără teamă de parcă ele se fereau să nu mă atingă.

Cui nu-i e frică de moarte, nici ea nu s'atinge de el. Auzi d-ta ce scrie ziarele? că le mai citesc şi eu din când în când: Că Ungurii chinuesc pe românii căzuţi din nou sub stăpânirea lor, în fel şi fel de chipuri, îi spânzură de crucile din cimitire, îi jupoae de vii, îi înpuşcă, le scoate ochii, Bulgarii îi scoate din casă acum pe timp de iarnă, le ia vitele, banii şi le distruge toată agoniseala lor, trimiţându-i peste hotare, cu ce este pe ei.

Oh! nu i-ar mai răbda Dumnezeu, când citesc dealdeastea sau auz aşa ceva nepoate, începe inima să-mi svâcnească ca şi când ar voi să iasă cu piept cu tot.

Păi aşa le-a făcut românii ungurilor cât au fost printre noi? i-a spânzurat, i-a jupuit, le-a scos ochii? aşa le-a făcut românii la bulgari? le-a asvârlit agoniseala prin noroae, le-a luat vitele?

Păi nu trăiau ei printre noi ca cu fraţii? N'aveau ei drepturi ca şi noi?

— Ai dreptate moş Nicolae, dar trebue s'avem răbdare că dacă o vrea Bunul Dumnezeu, va veni şi ceasul răfuelilor.

— Aşa bătrân cum sunt nepoate, de ar mai fi un război cu ei, aşi mai cere încă odată să-mi mai dea arma în mână, să-i mai fac odată să muşte cu gura din ţărâna udată cu lacrimile fraţilor noştrii.

Ai mai auzit nepoate de Coloşvar?

— Nu, moş Nicolae, păi ce e ăla?

— E numele Clujului nostru pe care i-l-au pus ungurii. Toa-

le localităţile româneşti aflate sub stăpânirea lor poartă câte un nume unguresc, pe care nici nu poţi să le pronunţi de sucite ce sunt.

De-ar mai fi odată vremea din 1918 când ajunsesem la Budapesta şi să mă întrebe pe mine cineva ce pedeapsă să le dăm ungurilor, aş subjuga şi eu pe ei şi toate localităţile lor le-aşi pune nume românesc, iar Budapestei i-aşi pune numele meu:

— Ha, ha, ha bată-te norocul moş Nicolae dar posnaş mai eşti.

Merită Budapesta să-ţi poarte numele d-tale, dumneata eşti român şi numele românului e scump.

Eu moş Nicolae în cazul cum spui dumneata, pe toţi acei care au schingiuit românii, le-aş face cum a făcut Vlad Ţepeş, i-aş trage în ţeapă, cel puţin să împlinesc legea vechiului testament „Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte " să ia lecţii şi să mă ţie minte cât vor exista pe faţa pământului şi n'aşi murdări nimic românesc pe localităţile lor.

Dar cu vorba noastră moş Nicolae mă apucă noaptea aci la dumneata, la gura sobei.

— Nu face nimic nepoate, îmi pare bine c'ai venit şi am avut şi eu cu cine să mai stau de vorbă să-mi mai vărs focul de pe suflet că de... sunt român şi d aia am luptat să facem România Mare;

Nu e vina noastră, moş Nicolae, sunt păcatele trecutului, politica guvernelor;

Adică tot vina noastră, că le dedeam votul s'ajungă ţara cinstită cum o vedem astăzi, clădită cu atâtea jertfe şi cu atâta sânge.

— Ei acum s'a terminat cu defilarea partidelor la conducerea ţării moş Nicolae, s'a terminat cu influenţa jidovească în treburile statului, iar la cârma ţarei avem un ostaş care ştie să mânuiască spada şi trebue să fim gata şi să aşteptăm comanda lui şi atunci vom avea iar România Mare.

— Să ni-l ţie Dumnezeu nepoate şi să-mi dea şi mie Dumnezeu zile să mai trăesc să mai văd iar ţara cum a fost „dela Nistru pân'la Tisa" şi Drobogea întreagă.

— Să te-audă Dumnezeu moş Nicolae.

Bună seara!

— Bună seara nepoate şi mai dă din când în când şi pe la mine să mai stăm de vorbă.

— Mai viu, mai viu moş Nicolae...

Ion G. Platoagă

Pe o laviță bătrână

„A murit Matei Corvinul,
a murit dreptatea!" (*Din popor*)

Intr'o sfântă sărbătoare
Doi români – frumos — stăteau
Pe o laviță bătrână
Și'ntre ei mereu vorbeau :

— Tot de rău se-aude'ntr'una
Și de bine nici un pic...
Măi, ce-o fi de lumea asta ?
— Da... nu știu ce să mai zic.

— Se făcu „bătaie mare"
Știi în Spania cu-odată,
După-aceea'n altă țară —
Astăzi? E în lumea toată...

— E cam rău, tu ai dreptate;
Doamne feri de și mai rău —
Dar credința mea îmi spune
Că ne scapă Dumnezeu!

— Eu, nu zic nimic la asta,
Dar - vezi - lumea-i cam departe
De cei'i bun și nu mai crede
Ca odată în dreptate.
Nu știi tu cum zice cartea:
„A murit Matei, a murit
dreptatea!"

— Ce spuseși? (strigă de-odată
Alt român ce'i asculta)
A murit dreptatea dar
„GARDA" o va re'nvia!

Nicolae Mihai Isac-Zlaști

Tineret prigonit

In țările revoluțiilor naționaliste tineretul formează baza fundamentală și elita națională.

In România însă tineretul a avut un rol misionar mult mai greu ca național-socialismul și fascismul, singurul tineret care a fost zbuciumat ca legionarismul.

Tineretul legionar a dus cea mai dramatică luptă timp de aproape două decenii împotriva rătăciților. In tot șiragul acesta de lupte tineretul a eșit cu mii de morminte dar biruitori, rătăciții au eșit înfrânți și cu nume de trădători.

Zădarnic a căutat tineretul să arate adevărul, căci glasul lui nu a fost ascultat și luat în seamă.

In micimea lor sufletească, răsbunătorii au conceput cele mai grozave torturi dar nu le-au reușit nimic, nici mișelie, nici trădare, nici minciună, la menținerea lor ei nu au putut înfrânge tineretul, căci niciodată nu l-au atacat din față și cu dreptate.

Dumnezeu și spada Arhanghelului l-a susținut și l-a apărat.

Cu cât a fost mai umilit, l-a înălțat, iar când sângele a curs, l-a mântuit.

Astăzi peste țara cea nouă se aude cântecul tineretului neînfricat, stând gata de moarte pentru mântuire și învierea neamului, iar bătrânii îl cinstesc și ascultă pentru jertfele lui.

N. Theodorescu

Scrisoarea unui concentrat

Maică dragă de departe
Îți trimit această carte,
Sunt la graniță și's bine
Și mi-e dor maică de tine
'Oi veni pe acas'la vară
Dac'o fi tot pace'n țară.
De grije tot să nu-mi porți
C'aici suntem veseli toți.
Să-mi scri Marioara-i bine
Mai are gândul la mine;
După ea maică duc dor,
Și când viu cu ea mă'nsor.
Fram gata dela horă.
Ca s'o fur să ți-o fac noră;
Dar când ordin mi-a picat
Tot planul mi-l-a stricat
C'așa-i maică concentratul,
Pleacă dacă-l cheamă statul,
Și să-i ceri tu dacă vrei,
Bilet scris de mâna ei;
Să mi-l pui într'o scrisoare,
Să mi-l trimiți la hotare.
Că de-aș fi-o păsărea
Aș sbura eu până la ea.
Aș intra'n casă deadreptul
Și mi-aș lua singur biletul.
Iar acum din depărtare
Îți trimit o sărutare,
Prin al vântului suspin.
Eu sergentul Constantin.
Când soarele era pe-apus,
Poșta-i-aducea răspuns;
Dragul mamei suntem bine,
Și mă mândresc mult cu tine
Fata-ți trimite prin carte
Multă, multă sănătate,
Spune să stai credincios,
Să fii țării de folos,

Şi că nu s'o mărita,
Pân' nu te-i desconcentra.
El cetind biletul ei,
Ochii scăpărau scântei:
Că prin slovele de-amor,
Se'ntâlnise dor cu dor.
Şi cum visul lui imens,
I-se prefăcea în vers,
El cânta păzindu-şi ţara,
Cu gândul la Marioara,
Doru-i sbura'n depărtare,
Dar cu ochii la hotare...

Ion G. Platoagă

Cei dintâiu şi cei de pe urmă

Au trecut douăzeci de ani de clevetiri politice şi de oratorie la colţ de stradă.

A trecut de asemeni parada celor ce se împingeau şi se huiduiau cu vorbe tari de mahala, în preajma ciolanului gata de ros.

Cine poate spune că peste trupul sfârtecat al acestei ţări, n'a străjuit decât mila lui Dumnezeu?

Atâta doar, altfel ne prăbuşeau, ne ştergeau cei ce-au ştiut să se conducă.

Da! ne ştergeau de pe harta Europei.

Insă în mila lui D-zeu se ştia că vor veni cei din urmă.

Pentru conducătorii vremelnici, n'a fost decât pofta de câştig, satisfacerea intereselor lor personale, (pe tărâm politic) şi protejarea celor ce i-au ajutat la ajungerea acestor idealuri de guvern.

Liberali, ţărănişti sau lorgiştii ptr. cozile de topor erau toţi ai „noştri“, nimeni nu privea cu milă la cei ce sufereau în preajmă, nimeni nu tremura că şcoala ori biserica se dărâmă.

Dacă vre'un mare „om“ politic făcea reparaţia unei străzi, o făcea pentru că pe acolo a doua zi, ştia că va primi defilarea celor înzorzonaţi, celor cu năsturei

lucitori pe burta goală, dar cu creierul plin de grija zilei de mâine.

Făceau paradă gloatei ce nădăjduia în îndreptarea vremurilor.

De s'a făcut o reparație undeva, nu s'a făcut pentru că așa trebuia să se facă, ci doar că, deacolo se putea stoarce o sumă frumușică și că putea să devie ctitorul acestei lucrări ca mai târziu să fie praful aruncat în ochii mulțimei totdeauna „nemulțumită".

Oratoria politicienilor ce storcea lacrimile celor plătiți, n'a ajutat cu nimic alinarea suferințelor celor mulți; din contră a ajutat la desbinare.

N'a pus nimeni o mistrie cu tencuială la temelia statului din convingere.

Nimeni n'a dat o bucată de mămăligă celui flămând, că trebuia ajutat și cel lipsit.

Că ne-am menținut până la biruința celor din urmă o fost singur ajutorul lui D-zeu.

Da, cei din urmă și cei dintâi 13 ani au fost biciuiți, paturile armelor le-a masat spinarea, temnițile le-au secătuit măduva oaselor prelungind mereu prigoana, i-a obligat să ajungă cei din urmă.

La biruință, fără paradă cu năsturei, fără oratorie la colț de stradă.

Oratoria lor a fost oratoria faptei și parada lor a fost încolonarea între cordoanele de jandarmi, acompaniați de zăngănitul lanțurilor grele.

Și sunt cei dintâi pentrucă ei, biciuiți și alungați, s'au gândit să reclădească ruinele celor 20 ani. Ajută pe cei ce-au flămânzit de dreptate, se încolonează și pleacă să refacă orașele bântuite de mânia lui D-zeu fără ca opera lor să fie plătită sau să poarte nume ctitorial.

Acestea toate din convingere, pentrucă sunt cei din urmă și alți nu vor mai trece pe aici și cei dintâi că ei știu fără precupețire să se sacrifice pentru fratele lor.

Poalelungi Const.

Doine și strigături

— Din părțile Hunedoarei —

Foaie verde de bujor
Pus-am gând să mă însor
S'aduc mamii ajutor
S'o trântească de cuptor
Și de vatră
Câte-odată —
Când o fi mai supărată...

— Trandafir de pe hinteu
Nu văzuși pe badea meu?
— Ba'l văzui la Orăștie
Culegând la flori de vie,
Florile numai să'nfloară
Mândrele stăteu să moară...

Firicel verde de vie
Spune-mi mândro numai mie:
Vrei nu vrei să mă iubești
Pân' la mâța fată ești?
Că dacă ti'i mărita
Nu mai poți de socră-ta...

Unde joacă orn trumos
E dragoste și pe jos,
Unde joacă cel urât
Nu mai este nici pământ...

Cules de:

Nicolae M. Isac-Zlaști

Un mic apel

Aşi vrea să spui ceva iubiţilor noştri cetitori, asi vrea să-i rog ceva şi nu ştiu cum să încep ca să fie pe placul lor, să iasă bine în capăt, cum zice românul... Dacă vorbele mele n'o să vă placă, rog scuzaţimă.

D-voastră ştiţi, ca şi mine, că modesta noastră revistă „Glasul Tineretului“ e tânără, e mică, abea în fașă! Ştiţi asemenea că spre a creşte, această revistă are nevoie de cât mai multă şi aleasă hrană, de cât mai mult sprijin. Şi care credeţi că e hrana şi sprijinul ei? Cetitorii, abonaţii, bunii ei platnici.

Poate mulţi din D-voastră o să spuneţi că e prea mică sau haina ei e mai ştiu eu cum... Noi cei care o scoatem şi mai ales harnicul ei director, vă dăm cel mai sfânt cuvânt că, dacă micul cost al abonamentului ei, va fi plătit la timp, revista în cel mai scurt timp se va schimba.

Nu vrem milioane. Nu vrem vile, nici averi! Vrem cât mai multă lumină! Vrem cât mai multe comori străbune adunate! Vrem şi propoveduim o ţară mare, o ţară sfântă, o ţară bogată şi ne învinsă!

Vrem binele tuturor şi fericirea orişicui! Vrem pe toţi fiii acestei ţări eroi! Vrem pe toţi românii la locurile lor, Stăpâni! Vrem oameni noi! Vrem români vrednici urmaşi ai strămoşilor lor daci şi romani. Vrem să troneze dreptatea!

Dacă vreţi ce vrem, dacă simţiţi cum simţim, ascultaţi-ne şi abonaţi-ne! Gândiţi-vă mai mult la noi, şi mai gândiţi-vă că: „Cine are carte, are parte“ şi cultura se poate câştiga numai şi numai cetind. „Citiţi, scrieţi românește, pentru D-zeu!“, cum zice Gh. Sion.

Micul nostru abonament nu vă pară mare. El abea acopere costul tipăririi şi trimiterii revistei la domiciliu. Munca noastră n'are o recompensă băneasca. Singura recompensă este mulţumirea sufletească ce o simţim şi avem, că ne-am făcut o sfântă datorie faţă de D-voastră, faţă de ţară şi neam!

Dacă vreți, dacă doriți să ne ajungem țelul, ajutați-ne! Dacă doriți o revistă bună, abonați-ne! Viața ei e în mânile D-voastră! Vă rugăm nu'i stingeți flacăra ei sacră.

Dați din multul D-voastră o fărămitură și pentru ea! Ce simți D-ta dacă ne trimiți și nouă 100 lei anual? Aproape că nu ți se mișcă nici un fir din părul capului. La noi însă e mult! Abonați-ne deci, dragi români!

Nic. M. Isac

Reînviere Dacică

Din veacuri cioplite cu bărzi glorioase
Arhangheli de pază martirii scrâșnesc!
Napoca și Tyiraj în freamăt de oase
Străbat cu-a lor rugă spre zeul ceresc.

In flăcări de jertfă se'ncinge chemare
Apusul sdrobit se sfarămă 'n sânge.
Murit-a și eternul Zalmoxe? oare?
Nu mai aude pe Dacul ce plânge?

Șoptesc tiranii din a lui Gelu țară
„Dacicul Zalmoxe dorește pace“
Dar nu văd mongolii'n prostia-le amară
Că cel mai cuminte e cel ce tace.

Aproape e ceasul când morții veni-vor
Să-i pună, la cot cu vii, pe fugă,
Să simtă păgânii de prin pustele lor.
Au cine-i stăpân și cine e slugă?

Aurel Moldoveanu

Din Pribegie

Satul drag din vale
De mic l-am părăsit
Şi-am trăit între streini
Cu multe lacrimi şi jale.

Am lăsat scumpa mea
mamă
Plângând şi oftând din greu,
Văzându-se fără spriiin
Ştergându-şi ochii pe
năframă.

Din mica-mi copilărie
Recunosc măicuţă dragă
De ajutor nu ţi-am fost
Şi am trăit în pribegie.

Să ferească Dumnezeu
Şi pe duşmanii de moarte
Ca să-şi părăsească satul
Şi de destin ca al meu,

Cu voi nu m'am veselit.
Ca copil cu a lui părinţi.
Mi-am luat drumul hoinar
Că sbirii m'au prigonit.

Dragă mamă, sunt departe,
De ajutor nu-ţi pot fi,
Că soarta ni-a hărăzit
Şi graniţa ne desparte.

Să te ajute Dumnezeu
In zilele tale-amare
Gârbovă de bătrânete
Plângându-ţi copilul tău.

Dar veni-va vremea iară

Când dușmanii vor fugi,
România va 'nvia
Intre vechile hotare.

S. T. Moldoveanu

Mă duc

Mă duc
Impins de-a lumii aprigi valuri.
Urc munți pietroși și cobor dealuri.
Mă duc spre alte zări necunoscute
Spre zarea iluziilor prefăcute
In scrum,
Mă duc.

In fundul prăpăstiilor cu abisuri frânte
Sinistrul ecou a, 'nceput să-mi cânte
Un imn de rugă, 'n miez de noapte
Iar foșnetul stejarilor răspund în șoapte
Drum bun,
Ai plecat.

Sărmane muritor ce aiurea rătăcești
Fericirea ce'n pustiu vrei să ți-o găsești
Fugi spre alte orizonturi cât mai departe
Și nu uita căci orice alinări sunt deșarte

Și am răspuns
Mă duc.

Plec... vreau să fug în oricare parte
Dar toată calea mi se pare o noapte.
In fuga-mi hoinară mă trezesc într'un port
Iar calea-mi e'nchisă'n pustiu și tot e mort

In pustiul port,
Mă duc.

Brașov 15 Februarie 1940

Marcel Jippa

CRONICA LITERARA

„BUGEACUL“ anul VII Decembrie, al cărui director d-l Dragomir Petrescu, este unul dintre puţinii oameni muncitori de talent şi înţelegători de stil, pe tărâmul culturii noastre naţionale.

Nespus de masiv, cu 72 de pagini mari, organul acesta aduce un material variat şi valoros constituind un mozaic literar, în care desprinzi toate nuanţele de creaţie literară.

Sunt în această revistă nu mai puţin de 28 articole în cari versul duios al poetului Dragomir Petrescu, se prelinge înduioşător pe lângă schiţa veselă a lui D. Iov, care apare ca o notă de înviorare alături de greutatea informativă a d lui G. Bezviconi, secondat de constatările precise ale lui N A. Constantinescu.

Nu mai puţin suculent ni se prezintă şi Scarlat Preajbă în „Fenomenul legionar“, ca şi D-na Argentina D. C. Monteoru în schiţa „Şarpele“.

Pe lângă cei citaţi mai sus semnează încă alţi 22 de scriitori, ale căror opere înfloresc în paginele Bugeacului onorând străduinţa şi ospitalitatea directorului pentru care sacrificiul faţă de literatura sa basarabeană nu cunoaşte şovăială şi nici margini

Revista se închee cu câteva recenzii literare, în care d-l Petrescu pune evident spirit de apreciere şi dreptate, recomandare şi facturare.

Bugeacul este o revistă de preţ, iar directorul ei Dragomir Petrescu este un om de elită şi un talent de justă apreciere.

„Luceafărul Literar“

La 15 Ianuarie a. c. a apărut numărul 7 din vechea revistă „Luceafărul literar“ care a împlinit 14 ani de neîntreruptă apariţie sub direcţia cunoscutului literat Nicolae Graur.

Numărul acesta e semnat de d-nii: Nicolae Graur, Costel Petrescu, Argentina D. C. Monteoru, Puiu Visarion, P. Stematoiu, Pr. V. Bssarabin, Gheorghe Manole, Const. Bondariu, Nicu Caregaţă, Ioan Platoagă, Ioan

Sinescu, şi W. Stoenescu Odaia.

Această revistă literară, care îşi are redacţia în Bucureşti, Str. David, 63 Suburbana Militari, este singurul organ care se ocupă serios cu valorificarea tinerelor talente literare, fiind organul de expresie şi propagandă al „Editurii Noastre" din Bucureşti.

In legătură cu lucrarea mea „Din Istoria Bucureştilor Plumbuita"

de pr. Ion Sachelarescu *„Editura Noastră"*

Aşa se numeşte noua carte a preotului Ion Sachelarescu, din Bucureşti, carte în care ia apărarea lucrării sale anterioare cu privire la istoricul Plumbuitei.

Lucrarea Din istoria Bucureştilor „Plumbuita", a fost viu criticată de părintele Muşeţeanu, cu care ocazie

Pr. Ion Sachelarescu

acest autor comite foarte multe erori în apriga sa pornire de distrugere.

Noi însă ne menţinem părerea absolut bună despre valoarea cărţii părintelui Sachelarescu, aşa că atacul părintelui Muşeţeanu pentru noi va trece mai mult drept rea voinţă de dezavuare nejustificată, decât studiu de recenzie.

Mare Emanoil

„Omul Nou" anul V. No. 7-8-9 Director: Stere Mihalexe.

„Gorjanul" Dir. Jean Bărbulescu anul XVII No. 38 p. la 48 1940 şi No. 1 din 1941.

„Garda" anul II No. 5 p. la 9, ziar al mişcării Legionare, întemeietor Ing. Gh. Clime, mort pentru credinţa Legionară.

„Mureşul" anul V. No. 1. 1941 Director Gh. Togan.

„Nord Vestul" anul V. No. 80, Director Vasile Frăteanu.

„Foaia Poporului" anul 48 No. 51-52 din 1940 şi No. 1 1941 Director Nic. Bratu.

„Gazeta refugiaţilor", Director: George Gregorian. Ziar de luptă pentru întregirea neamului şi apărarea intereselor fraţilor refugiaţi. Dorim izbândă şi spor la muncă şi în scurt timp să-şi preschimbe numele în, Gazeta Liberă. Reţinem câteva versuri.

TU BIET ARDEAL

Pe unde-mi umblă pasul dureros
Şi plânge suferinţa pe coline
Răsare neamul meu tumultuos
Şi „Vlad" şi „Gelu" se răscoală'n mine
E umezit pământul de dureri
Şi sângerează zarea sus pecreste;
Tu biet Ardeal, adună te'n puteri
Să-ţi scri la Bălgrad iara tristă povestea

„Expresul" anul X No. 113 fondator: Gh. Ionescu.

„Armatoli" anul 8 No. 14

„Slovar" apare la Râmnicul Vâlcea anul 1 No. 15-18 Director Elena Zugrăvescu şi Paul I. Ştefănescu:

„Zorile Romanaţului" Director: Mihail Georgescu anul XIV. No. 7-8

„Luceafărul Literar" anul XIV No.4-5

Bărăganul" anul 10 No. 9-10-11

„Gazeta Cărţilor" anul X No. 7-8-9-10

Catedra" anul XIV 131-133 Director: D. T. Făur revistă tehnică ilustrată şi bine redactată. Redacţia Cuza Vodă-Galaţi.

„Columna lui Traian" anul 1 No. 1-2-3-4-5-6 Director: Livius Cernet. Apare în fiecare Duminecă, revista de cuvinte încrucişate.

In No. 6 al Revistei

„Glasul Tineretului" vom recenza toate Ziarele şi revistele primite între 10-I şi 10-II 1941

Mare Emanuil

AVIZ PENTRU CITITORI

Aducem pe această cale la cunoştinţă iubiţilor noştri cititori că cu începerea acestui număr Revista Glasul Tineretului trece sub direcţia literară a d-lui Nicolae Graur, directorul Casei de editură şi imprimerie „Editura Noastră" din Bucureşti.

Cu acest eveniment fericit revista îşi măreşte formatul şi de îndată ce abonaţii noştri vor binevoi a ne da cu regularitate concursul lor pecuniar, plătindu-şi la zi abonamentul, vom mări şi numărul paginilor.

Activitatea literară a noului director e o garanţie în plus de sertoasa atitudine pe care această revistă o ia cu acest număr pe şantierul literaturii noastre legionare.

Fac un călduros apel la forţele şi bunăvoinţa colaboratorilor noştri de a-şi concentra activitatea mai strâns sub flamura Glasului Tineretului spre a corespunde ajutorului camaraderesc pe care ni-l dau camarazii noştri dela „Editura Noastră" din Bucureşti.

Mare Emanuil

REDACȚIONALE

Față de greutățile materiale pentru tipăritul revistei, abonamentul s'a urcat:

Un abonament anual lei 100; Elevi și Ucenici 80. De sprijin 150 Instituți și autorități.

Articolele trimise pentru publicare, vor fi scrise citeț și numai pe o singură parte a hârtiei.

Primim colaborarea tuturor celor ce au de spus ceva pentru propășirea culturii.

Suntem dispuși a avea corespondenți în toate localitățile; cine dorește să fie corespondent al revistei, în scop de a o răspândi și a face abonați, precum și a ne ține în curent cu toate noutățile literare, este rugat a trimite 2 fotografii pentru cartea de legitimație.

Domnii autori editori, care doresc să li se facă recenzii asupra lucrărilor apărute, vor trimite câte 2 exp. pe adresa redacției.

Repetând apelul nostru, rugăm pe cetitorii revistei „Glasul Tineretului" ca să binevoiască a ne sprijini aceasta revistă, recomandându-o tuturor oamenilor de bine. Cine face 5 abonamente primește 1 abonament gratuit.

Cine reține un număr din revistă, se consideră că a consimțit a se abona și a plăti abonamentul. Refuzarea revistei după 2-3 numere reținute este o procedură incorectă și ne cauzează cheltueli de care am dorit să ne lipsim.

DE VORBA CU CETITORII

Se comunică cetitorilor că D-l Scorțea Ioan corespondent, nu mai este în drept de a face abonamente revistei „Glasul Tineretului".

Stimate Domnule .....

Datoria Dvs la revista „Glasul Tineretului este de lei..... pe timp de.....

Rugăm binevoiți a ne-o trimite ca să putem apare regulat nefiind, subvenționați ne nimeni.

Domniei sale

Domnului _____

Str. _____

Com. _____

Județul _____